

Enkele reis naar het bordeel

tekst Arachne Molema

Het lijkt zo simpel: meisjes uit Nepal die worden verhandeld voor de seksindustrie houd tegen bij de grens. Maar niet iedereen laat zich terugsturen, want vanwege de armoede is er vaak geen weg terug en lukt het geld. Toch boekt de Nederlandse organisatie Free a Girl succes bij het bieden van een menswaardiger bestaan aan deze meisjes.

Rikja's, karren met ossen, en gemotoriseerde 'fietstaxi's' zoeven ter hoogte van Jamunaha voorbij door de open grens poort van Nepal naar India. Aan het oog van de grenscontroleur van de Nepalese organisatie Maiti Nepal gaat niets ongemerkt voorbij. Door samenwerking met de Nederlandse organisatie Free a Girl (bevrijd een meisje) is het aantal grenscontroles flink opgevoerd. Per jaar houdt de organisatie hier 350 tot 400 meisjes tegen die bedoeld waren voor gedwongen werk in bordelen in India.

Twee jonge vrouwen, de een in zwart-wit gekleed, de andere in een traditionele sari en met een grote tas bij zich, lijken verdacht. „Wat gaan jullie doen in India en met wie hebben jullie afgesproken?” klinkt het nors. De meisjes kijken beduusd en geven een vaag antwoord. Als de grenscontroleur vraagt of ze in de tas mag kijken, komt er een stel kleding tevoorschijn.

„Als je gaat shoppen, heb je daar dan kleding voor nodig?” De vrouwen mompelen wat en kijken naar de grond. Uiteindelijk geeft de zwart-wit geklede vrouw toe dat ze op het punt staat om te hertrouwen met een Indiase man. Haar eigen man zit in het buitenland en ze is zwanger van een onwettig kind. „Hij beloofde me dat hij de abortus zou betalen als ik met hem zou trouwen in India”, zegt ze.

Trend verandert

Meer dan 7000 meisjes en vrouwen verdwijnen ieder jaar via de open grens tussen Nepal en India. Daar verkopen handelaars hen aan bordelen. Nepalese meisjes zijn geliefd bij Indiase mannen vanwege de lichtere huidskleur, hun hoge jukbeenderen, de vorm van de ogen en hun onschuldige voorkomen. „Door de controles en bevrijdingsacties belanden er steeds minder Nepalese meisjes in Indiase bordelen”, zegt Evelien Hölksen, directeur van Free a Girl. Een deel van de meisjes gaat nu ergens anders naartoe. „De trend verandert. Zo zijn Afrikaanse landen als Kenia, Uganda en Nigeria populaire bestemmingen. Bovendien zien we dat ook mannen in trek zijn. Kijk maar naar Nigeria, waar drie maanden geleden veertig oud-politiemannen en -militairen voor „werk in de mijn- en gasindustrie” arriveerden, maar gedwongen werden om seks te hebben met Nigeriaanse mannen”, zegt Kiran Bajracharya, hoofd van het Centrale Onderzoeksbureau (CIB) in de Nepalese hoofdstad Kathmandu.

Drie kilometer van de grens post bij Jamunaha, tegen de stoffige stad Nepalgunj aan, staat een klein opvangcentrum van Maiti

Handelaren lokken meisjes met tekstberichtjes, telefoongesprekken, onechte Facebook-profielen en via Twitter

Nepal. Zodra een meisje is aangehouden, belt het hoofd van dit opvangcentrum, Keshav Koirala, haar ouders. Is er geen mogelijkheid om haar terug te sturen –bijvoorbeeld vanwege onveiligheid– dan blijft het meisje in het centrum tot ze aan een geschikte opleiding kan beginnen.

Ook Koirala ziet veranderingen in de manier waarop handelaren te werk gaan. „Voorheen kwamen ze naar het dorp en lokten ze meisjes met werk naar India. Tegenwoordig bieden ze huwelijken aan of een uitstapje nadat ze eerst een tijdje met een meisje hebben geflirt. Daarnaast waren het voorheen vooral ongeletterde meisjes die opgepikt werden, maar dat is allang niet meer zo sinds er ook met tekstberichtjes,

telefoongesprekken op mobieltjes, onechte Facebookprofielen en Twitter wordt gewerkt. Het is een fenomeen dat nog maar een jaar of drie bestaat. De meisjes houden ervan om met hun geliefde te bellen en leuke berichtjes te krijgen, en omdat de man haar regelmatig bezoekt, heeft een meisje al snel het idee dat ze een heuse relatie met hem heeft.”

Grote liefde

Dat overkwam ook de zestienjarige Maya, die sinds vier dagen in het opvangcentrum zit. „Bijna anderhalf jaar lang hadden we contact via de telefoon. Af en toe kwam hij langs, soms nam hij iets voor me mee. Hij was mijn grote liefde. Toen hij me vroeg om

te trouwen, deed ik dat en verhuisde ik met hem naar de Nepalese hoofdstad Kathmandu. Na een paar dagen zei mijn schoonzus dat ik terug naar mijn familie moest, want er was iets gebeurd.” Maya stapte bij de chauffeur in de auto en na meer dan een dag rijden kwam ze erachter dat ze in India was. Daar werd ze in een hotel opgesloten. „Gelukkig kon ik na drie dagen ontsnappen en ben ik heel hard naar de Indiase politie gerend.”

Maya's man bleek een ronselaar van meisjes. Hij is nog niet opgepakt. De Indiase man die een schijnhuwelijk in ruil voor een abortus aanbood wel. Tweehonderd meter over de grens rekende de politie hem in.

Een voltrefter, want terwijl medewerkers van Maiti Nepal met behulp van de politie jaarlijks gemiddeld 4000 meisjes bevrijden, bedraagt het gemiddelde aantal opgepakte ronselaars jaarlijks slechts veertig. „De meeste handelaren lopen een paar honderd meter voor de meisjes uit. Het is moeilijk om hen op te pakken, ook omdat de meisjes de echte namen niet weten. Vooral een netwerk oprollen is lastig”, zegt Koirala. „Vaak beweren de mannen dat ze alleen opereren.”

„Het CIB houdt zich niet, zoals de lokale politie, met individuele zaken bezig”, zegt Bajracharya. „Wij richten ons op internationaal georganiseerde criminaliteit met

grote aantallen slachtoffers.” Als voorbeeld noemt Bajracharya de twee Nepalese vrouwen aan wie een visum in Polen was beloofd. Een handelaar verkocht hen in Kazachstan en ze werden gedwongen tot groepsseks.

Karma

Het is volgens Bajracharya het topje van de ijsberg, net als de redding van ruim honderd meisjes uit Tanzaniaanse dansings. „De meeste meisjes weten dat ze zullen komen te werken in zo'n dancing en gaan akkoord, ook als ze zich realiseren dat er vaak „extra voorwaarden” aan zijn verbonden. Sommigen willen zelfs daar

Sommige Nepalese meisjes hebben geen enkele emotionele binding met hun toekomstige man, ze kennen hem alleen van een fotootje. beeld Flickr

Sunny's droom: Een eigen schoonheidssalon

Ook nadat meisjes uit de handen van handelaars bevrijd zijn, is onderwijs de enige weg naar een betere toekomst. Daarom biedt de Nederlandse organisatie Free a Girl de bevrijde meisjes onderwijs of een training aan waarmee ze in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Sunny Dhulsani (18), die ruim twee jaar geleden werd bevrijd uit een bordeel in de Indiase hoofdstad New Delhi, waar ze vijf maanden vastzat, volgde een opleiding tot schoonheidsspecialiste.

Met haar zwarte haren losjes in een knotje en gelakte nagels is ze zelf het toonbeeld van een geslaagde opleiding. Ze oogt opgewekt. „Mijn droom is een eigen schoonheidssalon, misschien wel in het buitenland. Welk land? Dat weet ik niet, als het er maar mooi en veilig is.”

Als het interview uitloopt, begint Sunny te wiebelen op haar stoel. Om 9.00 uur begint ze met haar werk in een schoonheidssalon. „Ik heb geen minuut te verliezen.”

blijven als wij hen bevrijd hebben.”

Velen van hen zijn dan ook sceptisch over de grenscontroles. „Van de honderd slachtoffers die we hebben bevrijd, willen er slechts tien een aanklacht indienen en ons vertellen hoe hun handelaar eruitzag. Velen accepteren dat dit –volgens hun hindoeïstisch of boeddhistisch geloof– blijkbaar „hun karma” is, hun lot.” Terwijl hij het zegt, schudt Bajracharya vol onbegrip het hoofd. Intussen is het niet verrassend dat de meisjes zich laten verleiden. De helft van de kinderen in Nepal is ondervoed; de armoede is groot. Zonder bruidsschat hebben meisjes nauwelijks toekomst.

In de kleinere steden en in dorpen zoeken de handelaren naar goed uitzijnde twintigers. „Na het maken van een professionele fotoshoot voelen de meisjes zich heel wat”, zegt Mingmar Lama, subhoofd recherche bij het CIB. Op het hoofdkantoor in Kathmandu laat hij op zijn computer professioneel opgemaakte en schaars geklede modellen zien. De meisjes krijgen vervolgens in trainingscentra in Kathmandu drie tot vijf maanden traditionele dans- en zangles. Daarna zijn ze rijp voor de reis naar Afrika.

Kans op werk

Kritische geluiden zijn er ook te horen, want niet ieder meisje dat voor werk de grens overgaat, wordt uitgebuit. Sommigen schijnen bij de grens zelfs tegen hun zin te worden tegengehouden. Verder zou mensenhandel als excuus worden gebruikt om de vrouwen te controleren en hun vrijheid in te perken. Tenslotte weet een aantal van de meisjes dat ze risico lopen op mishandeling, misbruik en uitbuiting. Toch beneemt hun dat niet het verlangen om te vertrekken, want het betekent een kans op werk en een kans om iets van de wereld zien of een taal te leren. Dat alles weegt nogal eens zwaarder dan de risico's.

Sommige meisjes weten heel goed waarvoor ze kiezen

De Nepalese hoofdstad Kathmandu kent 81 officieel geregistreerde huwelijksbureaus die Nepalese vrouwen aan Chinese en Zuid-Koreaanse mannen koppelen. Via zo'n huwelijk krijgen de vrouwen een visum. „Dit type meisjes kiest hier bewust voor”, zegt Bajracharya, onderzoeker in Kathmandu. Maar in veel gevallen wacht hun een onaangename verrassing.

Doorgaans is het de bedoeling dat ze niet

bij hun man blijven, maar dat ze worden doorverhandeld. In andere gevallen worden die opgesloten in het huis van hun schoonfamilie en gedwongen tot huishoudelijk werk. Andere vrouwen hoeven niets anders te doen dan kinderen te baren voor hun echtgenoot.

Niet onwetend

Toch weet een aantal van de vrouwen

heel goed waar ze voor tekenen op het moment dat ze zo'n traject ingaan. Ook zijn er echtgenoten in spe die een halfjaar durende voorbereidingstraining, zoals een taalcursus, voor een meisje betalen. Dan gaat het om een bedrag van 200 dollar per maand, dat aan het huwelijksbureau moet worden overgemaakt.

Naarmate de man ouder is, lelijker of gehandicapt, betaalt hij meer aan het bureau.

„De meisjes hebben geen idee waar China of Zuid-Korea ligt. Bovendien hebben ze emotioneel geen enkele binding met hun toekomstige man. Het enige wat ze hebben gezien, is een foto van hem. Ze spreken de taal niet en het leeftijdsverschil is vaak ontzettend groot: als er op papier staat dat een meisje 22 is, is ze in werkelijkheid meestal 17. De mannen zijn veelal vijftig plus.”

De Nepalees-Indiase grensovergang waar de organisatie Free a Girl meehelpt om meisjes uit Nepal te onderscheppen die voor de sekshandel zijn bestemd. beeld Arachne Molema